

Hồi 23

Độc Cô Nhân

Tiếng hú lồng lộng của gã quái nhân khiến cho Khắc Thủy Phụng sợ hãi dịch sát vào Quân Đạt.

Quân Đạt quay sang Khắc Thủy Phụng.

- Có đệ bên cạnh, tử tử đừng sợ.

Nàng ngẩn mặt nhìn Quân Đạt:

- Mỗi lần nghe tiếng hú của gã quái nhân đó, trái tim tử như muốn ngừng đập. Tử ngỡ gã sắp xuất hiện mà bức nhọc tử.

- Tử chỉ tưởng tượng thôi, có đệ bên cạnh thì gã quái nhân chẳng dám bén chân đến đây để hại tử. Chờ đến khi trời sáng đệ sẽ đưa tử rời khỏi nơi này.

Khắc Thủy Phụng nhìn xuống đất:

- Đường ra Đại Mạc xa xôi quá, không có đệ bên cạnh tử sợ.

- Tử sợ gã quái nhân đó chứ gì?

Khắc Thủy Phụng gật đầu.

Tiếng gà rừng gáy sáng, bình minh ửng hồng, từ hướng đông mặt trời bắt đầu lộ dạng.

Quân Đạt cùng với Khắc Thủy Phụng đứng lên. Khắc Thủy Phụng đi khắp khểnh. Quân Đạt hỏi nàng:

- Tử đi một mình chắc không được rồi, tạm thời để đệ đưa tử đến thị trấn nào gần đây tìm đại phu nắn gót chân lại cho tử rồi tìm một cỗ xe song mã.

Khắc Thủy Phụng gật đầu:

- Tử làm phiền đệ quá!

- Tử đừng khách sáo.

Khắc Thủy Phụng đặt tay lên vai Quân Đạt. Nàng bẽn lễn nhỏ giọng nói:

- Mỗi khi tử bước, gót chân lại thốn đau.

- Đệ đệ, tử đi vậy.

Quân Đạt dìu Khắc Thủy Phụng.

Gã quái nhân chợt xuất hiện đứng ngay trước mặt Quân Đạt và Khắc Thủy Phụng co rúm người lại vì sợ, tay bấu chặt lấy bờ vai Quân Đạt.

- Đệ đệ, hấn đó. Gã vẫn theo chúng ta.

Gã quái nhân lơ đãng mắt lơ đãng nhìn hai người. Quân Đạt toan cất tiếng hỏi thì lại lẩn nhanh vào lùm cây mất dạng.

Khắc Thủy Phụng nói:

- Đệ đệ, gã đang chờ cơ hội.

- Y sẽ không có cơ hội đó đâu.

Quân Đạt và Khắc Thủy Phụng theo đường mòn đến đường cái quan. Quân Đạt thở phào nhẹ nhõm. Chàng chợt phát hiện ra bên lề đường có năm mộ đất vừa mới đắp.

Quân Đạt buột miệng nói:

- Chốn hoang vu mà cũng có người vừa mới chết nữa.

Khắc Thủy Phụng ngẩng lên nhìn Quân Đạt:

- Có lẽ một gã tiểu phu nào đó vừa bị tên quái nhân sát hại hồi hôm.

Quân Đạt thả bước đến năm mộ đó. Giữa năm mộ có dòng chữ viết nghêch ngoạc "Độc Cô Nhân".

Khắc Thủy Phụng thấy dòng chữ đó, sắc diện biến đổi. Mặc dù vậy vẫn không lộ cảm giác ra ngoài. Nàng nhỏ giọng nói với Quân Đạt:

- Đệ đệ, mình mau rời khỏi đây thôi.

Quân Đạt quay sang hỏi nàng

- Độc Cô Nhân là người nào tử có nghe đến chưa?

Khắc Thủy Phụng lắc đầu:

- Chưa từng nghe bao giờ cả. Đệ quan tâm đến một cái tên làm gì.

Khắc Thủy Phụng vừa dứt lời bất giác quay ngoắt lại sau lưng. Quân Đạt hỏi nàng:

- Tử vừa phát hiện điều gì vậy?

Tử có cảm giác tên quái nhân kia vừa xuất hiện ngay sau lưng mình.

- Tỷ tưởng tượng thôi. Chúng ta đi.

Quân Đạt lại dìu Khắc Thủy Phượng đi. Khi mặt trời lên quá ngọn cây rừng, tạo sức nóng khiến mặt Khắc Thủy Phượng lấm tấm mồ hôi.

Quân Đạt chỉ tàng cây trước mặt:

- Tỷ tỷ, chúng ta ghé vào tàng cây đằng kia nghỉ ngơi một chút rồi hãy đi tiếp.

Khắc Thủy Phượng gật đầu. Khi Quân Đạt và nàng đến tàng cây thì lại phát hiện nấm mồ mới đắp vôi vàng và trên nấm mộ đó có hàng chữ "Độc Cô Nhân".

Quân Đạt nhìn nấm mồ đất:

- Có người đang muốn giỡn chúng ta nên mới đắp những nấm mồ này trên đường chúng ta qua.

- Chắc là tên quái nhân.

Quân Đạt cau mày, chàng đồng dục nói:

- Độc Cô Nhân, nếu có tài, có bản lĩnh thì cứ ra đây đối mặt với Quân Đạt, còn như sợ ta thì hãy rút hết đi, đừng giở trò ma quỷ.

Chỉ có tiếng cây rừng ào xào thổi đến thay cho lời của Độc Cô Nhân đáp lời Quân Đạt.

Khắc Thủy Phượng nắm tay nàng hỏi:

- Dù đệ có gọi đến khan cổ gã độc nhân cũng không dám đối mặt với đệ đâu, bởi y đã biết mình không phải là đối thủ của đệ. Đệ đừng quan tâm đến gã nữa. Chúng ta đi tiếp.

- Tỷ vẫn đủ sức để đi tiếp à?

Khắc Thủy Phượng gật đầu:

- Đi cùng với đệ thì dù có đến chân trời góc biển tỷ cũng đi được.

Quân Đạt nghe Khắc Thủy Phượng nói, điểm nụ cười mỉm. Chàng nhìn Khắc Thủy Phượng nói:

- Đệ nghỉ ngơi đây không xa thị trấn lắm đâu, để đệ công tỷ đi cho nhanh.

- Đệ sẽ hao sức lắm.

- Không sao đâu.

Hai gò má Khắc Thủy Phượng ửng hồng:

- Tỷ không biết lấy gì để trả công cho đệ đây.

- Đệ không cần tử trả công đâu.

Quân Đạt quay lưng lại Khắc Thủy Phượng:

- Tử lên lưng đệ đi.

Khắc Thủy Phượng bá lấy cổ Quân Đạt. Chàng chờ cho Khắc Thủy Phượng yên vị trên lưng, nhưng vừa trở khinh thuật thì cảm nhận có một lực kinh mãnh liệt từ trước mặt ào tới.

Khắc Thủy Phượng cảnh báo nói:

- Đệ đệ coi chừng.

Quân Đạt quá bức tức kẻ đánh lén, nên không cần né tránh mà cũng luôn Khắc Thủy Phượng trở khinh công thượng thặng đập lên sóng kinh kia mà lướt tới trước.

Khinh pháp của Quân Đạt như nước chảy mây trôi, như tiên đồng đẳng vân lướt gió, chỉ trong chớp mắt đã băng đèn trước trăm trượng. Chàng nhận ra người đánh lén tập kích mình chẳng phải là ai khác mà chính là gã quái nhân. Quân Đạt phần nộ tốt cùng, nên trong lúc gã quái nhân còn chưa kịp thu hồi chuồng thế mà đứng đực ra giương mắt nhìn thì Quân Đạt đã thi triển tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn.

Đạo chỉ kinh của chàng như tia sét kiếm nhắm thẳng tam tinh hắc bổ xuống. Gã quái nhân thoát tung mình, nhanh chơ cắt đao bộ để tránh chỉ phong của Quân Đạt.

Mặc dù gã phản ứng nhanh nhưng đạo Chỉ Điện Di Sơn vẫn xuyên phá qua bả vai phải của gã.

- Phập...

Gã quái nhân cứ rú lên tiếng lồng lộng, thối lui ba bốn bộ. Lão như con chồn lẩn nhanh vào một lùm cây mất dạng.

Quân Đạt đứng trụ thân nhìn về phía lùm cây đó.

Khắc Thủy Phượng hối thúc chàng:

- Đệ đệ đừng để gã thoát.

Quân Đạt lắc đầu:

- Gã bị trọng thương rồi, chẳng làm phiền tử và đệ nữa đâu.

- Đệ tha cho gã à?

Quân Đạt gật đầu:

- Nếu đệ không nỡ ăn liên hoa băng của gã thì gã cũng không bám sát theo đệ đâu.

Khắc Thủy Phượng thở dài:

- Đệ thật là quảng đại bao dung, tỷ chỉ sợ không giết gã để gã có cơ hội thì chỉ hại cho đệ mà thôi.

Quân Đạt lắc đầu:

- Tỷ đừng lo, gã không có cơ hội đó đâu.

Chàng công Khắc Thủy Phượng đi tiếp. Đi qua chỗ đã quái nhân vừa mới lần mất, chàng thấy những dấu máu rải trên lớp cỏ dại.

Quân Đạt buộc miệng nói:

- Y có lẽ bị thương khá nặng.

Khắc Thủy Phượng buong luôn một câu lạnh nhạt:

- Mặc gã, mọi chuyện cũng do gã mà ra. Nếu gã không tập kích đánh lên đệ thì đâu bị đệ đả thương.

Quân Đạt trở khinh thuật công Khắc Thủy Phượng băng đi. Phải mất một canh giờ, chàng mới tới một thị trấn nhỏ.

Khắc Thủy Phượng nói với Quân Đạt:

- Sao mới đúng ngộ mà những ngôi nhà ở đây đã đóng cửa, hình như ở đây sắp xảy ra chuyện gì thì phải.

- Đệ cũng có cảm giác như tỷ tỷ.

Quân Đạt công Khắc Thủy Phượng đến một ngôi nhà đóng cửa. Chàng gõ cửa nhưng chờ mãi không có người ra mở cửa. Chàng quay sang nói với Khắc Thủy Phượng:

- Cứ như ở đây sắp có đại họa, hoặc mọi người ngụ trong trấn này đã bỏ đi hết rồi.

Khắc Thủy Phượng gõ cửa. Cũng không có ai trong nhà lên tiếng hay mở cửa.

Nàng nói với Quân Đạt:

- Đây là căn nhà không chủ, đệ đệ tính sao bây giờ?

Quân Đạt suy nghĩ một lúc rồi quyết định đẩy cửa mà không cần chờ chủ nhân.

- Rắc...

Cây then cài bị gãy ngang khi Quân Đạt dụng công bật cánh cửa ra.

Chàng nhìn then cửa bị gãy, buộc miệng nói:

- Trong nhà nhất định có người.

Quân Đạt dìu Khắc Thủy Phượng vào, vừa lớn tiếng gọi:

- Có ai ở nhà không?

Không có ai đáp trả chàng.

Quân Đạt quay sang nói với Khắc Thủy Phượng nói:

- Nếu ở đây không có người thì tại sao họ lại cài then bên trong? Nhất định họ đang trốn chúng ta.

Khắc Thủy Phượng đảo mắt nhìn xung quanh:

- Đây không phải là gian nhà hoang như đệ đệ nghĩ. Mọi vật dụng trong gian này đều rất sạch sẽ chứng tỏ có người chăm nom rất chu đáo.

- Chúng ta vào trong xem sao.

Hai người vừa dợm bước thì trong nhà một lão trượng bước ra. Lão vừa nhìn Quân Đạt và Khắc Thủy Phượng vừa cất tiếng van xin:

- Nhị vị hãy tha cho toàn gia lão phu.

Quân Đạt cau mày.

Lão già đó khúm núm hơn khi thấy dung diện của Quân Đạt có vẻ bất nhẫn. Lão toan quỳ xuống thì Quân Đạt đã nhanh tay đỡ lấy lão.

- Lão trượng sao lại làm vậy?

Lão già vẫn giữ thái độ sợ hãi ban đầu:

- Nếu như hai người có giết thì cứ giết lão phu còn những người khác xin hãy tha cho họ.

Khắc Thủy Phượng nhìn lão già nói:

- Lão trượng hãy cho tôi và Hàn đệ đệ biết, thị trấn này đã xảy ra chuyện gì mà mọi người ở đây sợ hãi như vậy?

Lão già nhìn Khắc Thủy Phượng bằng ánh mắt lăm lét.

Quân Đạt nói:

- Lão trượng đừng sợ, nếu thật sự ở trấn này có sự chẳng lành thì cứ nói, tại hạ và tỷ tỷ có thể giúp lão và tất cả những người trong trấn này.

Lão trượng nhìn Quân Đạt.

Quân Đạt cảm nhận trong đôi mắt của lão còn hồ nghi liền kéo chiếc ghế đôn bên cạnh:

- Lão trượng hãy ngồi xuống đây.

Lão trượng bấy mới mở miệng nói:

- Nhị vị đây không phải là người của...

Lão ngập ngừng.

Quân Đạt liền nói:

- Lão đừng sợ, cứ nói đi. Phải chăng ở đây có bọn cướp đến quấy rối cuộc sống của dân làng.

Lão trượng nhìn chàng hỏi:

- Nhị vị vừa đến thị trấn này à?

Khắc Thủy Phượng gật đầu:

- Chúng tôi vừa đến trấn này thấy có gì đó không ổn.

- Nếu quả thật như vậy là tại các vị không biết đấy thôi.

Lão già vừa nói vừa bước đến đóng cửa lại. Lão quay lại chiếc đôn gồi đối diện với Quân Đạt.

Lão nhìn Quân Đạt rào trước độn sau:

- Nếu lão phu có gì không phải, đắc tội với nhị vị thì nhị vị trừng phạt lão phu thôi.

Quân Đạt lắc đầu:

- Sao lão trượng cứ nghĩ tại hạ và Khắc tử tử là những người xấu hoài vậy. Nếu như lão trượng nghi ngờ tại hạ và Khắc tử tử cùng bè cùng cánh với bọn sơn tặc thì chúng tôi sẽ rời khỏi đây để lão được yên tâm.

Nghe chàng nói bằng giọng thẳng thắn, lão thở phào:

- Lão nhìn qua là biết công tử là người tốt rồi.

- Nếu lão trượng khẳng định như vậy thì hãy kể cho tại hạ biết nơi này đã có chuyện gì xảy ra.

Lão nhìn Khắc Thủy Phượng rồi nhìn Quân Đạt:

- Để lão phu sai người nhà châm trà, nấu cơm cho hai người rồi chúng ta sẽ đàm đạo.

Quân Đạt khoát tay:

- Lão trượng đừng khách sáo, tại hạ và tử tử không giúp được gì thì không dám làm phiền lão trượng

Khắc Thủy Phụng lấy trong túi gấm ra một viên ngọc dạ minh châu. Nàng đưa viên ngọc đến trước mặt lão già:

- Nếu lão trượng có lòng thì hãy cầm lấy viên ngọc này rồi dọn cho tôi và Hàn đệ một bữa cơm ngon.

Lão lắc đầu:

- Không không, lão không dám nhận đầu, tiểu thư hãy giữ lấy.

Khắc Thủy Phụng mỉm cười:

- Lão đừng ngại, đây chỉ là một chút quà nhỏ của Đại mạc thôi.

Nàng vừa nói vừa nhét viên ngọc vào tay lão già.

Lão già bối rối nhìn nàng:

- Nhị vị tốt quá.

Lão quay xuống nhà sau lớn tiếng gọi:

- Cúc Cúc.

Từ nhà sau một thiếu nữ khoảng mười lăm mười sáu bước lên:

- Nội tổ gọi Cúc nhi?

Lão gật đầu:

- Con mau làm cơm, châm tra để nội thiết nhị vị khách nhân.

- Thưa vâng.

Cúc Cúc lẩn ra nhà sau.

Quân Đạt hỏi lão:

- Lão trượng có thể kể cho vãn bối biết thị trấn này là có chuyện gì xảy ra?

- Lão phu không dấu công tử, quả thật câu chuyện chỉ mới xảy ra trong con trăng này thôi.

Lão lấy giọng nói tiếp:

- Phía Đông thị trấn này vừa mới mọc lên tòa lầu, trên đỉnh tòa xà lầu có một ngọn tiểu kỳ mà dân trong trấn gọi là tử kỳ.

Quân Đạt neho mảy:

- Tiền bối đã thấy ngọn tiểu kỳ đó chưa?

- Lão phu đã thấy.

Lão thở dài:

- Chủ nhân tòa xà lầu bắt dân chúng thị trấn Hàm Đàm cứ đứng nửa con trăng phải đến tế lễ thần răn, dâng nạp cống vật. Nếu như ai không cống nạp lễ vật thì phải làm mồi cho thần xà. Đã vậy, chủ nhân xà lầu còn thả răn khắp mọi nơi trong trấn khiến cho chúng tôi không biết phải là gì mà ăn, nên phải đóng cửa mà thôi.

Quân Đạt sa sầm nét mặt:

- Thật quá đáng. Thế lão trượng có biết chủ nhân xà lầu là ai không?

Lão gật đầu:

- Người đó võ nghệ cao cường mà lại là nữ nhân.

Khắc Thủy Phượng buột miệng nói:

- Chủ nhân tòa xà lầu là một vị nữ nhân à?

- Đúng như vậy.

- Dung diện của thị như thế nào?

- Lão phu không biết.

Khắc Thủy Phượng cau mày hơn:

- Lão trượng biết chủ nhân tòa xà lầu là nữ nhân mà chẳng biết dung diện của thị à?

- Chúng tôi đến hành lễ thần xà, đầu phải cúi xuống đất không nhìn thấy được chân diện mục của chủ nhân tòa lầu đó.

Quân Đạt quay sang Khắc Thủy Phượng:

- Tỷ tỷ ở lại nhà lão trượng mà dưỡng cổ chân, đệ đệ sẽ đèn xem chủ nhân tòa xà lầu là nhân vật như thế nào mà xem thường bá tánh như vậy.

Quân Đạt vừa nói vừa đứng lên thì lão trượng đã nắm tay chàng kéo lại:

- Ấy, công tử sao nói vậy, hãy ở lại dùng với lão chung rượu nhạt cùng bát cơm đạm bạc đã.

- Tại hạ sẽ quay về ngay.

- Công tử gấp làm gì. Nếu như công tử muốn đến tòa xà lâu đối mặt với chủ nhân xà lâu thì hãy đợi đêm xuống. Đêm nay mọi người đến hạn phải tế thần xà.

Lão đặt viên ngọc minh châu lên bàn nhìn Khắc Thủy Phượng nói:

- Nếu không có viên ngọc dạ minh châu của tiểu thư thì hôm nay lão phu chẳng biết lấy gì để làm cống nạp.

Lão mở miệng thốt dài một tiếng:

- Nếu không có vật cống nạp thì Cúc nhi phải vào hầu trong xà lâu.

- Nghe lão trượng nói tại hạ thấy bất mãn nếu cần thiết tại hạ sẽ san bằng tòa xà lâu, thử xem chủ nhân tòa xà lâu có bản lĩnh gì.

- Lão phu sợ công tử và cô nương đây sẽ vong mạng mà thôi.

Khắc Thủy Phượng nhìn Quân Đạt:

- Đệ tính thế nào?

Quân Đạt đáp lời nàng:

- Dù muốn hay không muốn, đệ cũng phải đến đó thu hồi tử linh kỳ.

- Nghe lão trượng nói chủ nhân xà lâu không phải là người tầm thường đâu, đệ phải cẩn thận mới được.

- Tử tử yên tâm. Bọn ma đầu chỉ bức hiếp những người dân lương thiện, hiền lành thôi còn đệ thì chủ nhân xà lâu phải phá lầu mà rời khỏi trấn Hàm Đàm này.

- o O o -